

Godišnjica izbijanja Španske revolucije: Slobodarski komunizam u praksi

Na današnji dan, 19. jula 1936. godine je izbila Španska revolucija, kao odgovor na fašističku vojnu pobunu koja je imala za cilj da zbaci Špansku republiku i ustanovi fašističku diktaturu.

Radnici i radnice organizovani kroz anarhosindikalistički CNT i Iberijsku anarhističku federaciju (FAI) su ustali na oružje, i u jurišu na kasarnu Atarazanas u Barseloni potukli fašističku vojsku, proglasivši slobodarski komunizam u Kataloniji.

Revolucionarna Španija je svetionik u istoriji na koji se kao anarhisti ugledamo, budući da je u periodu od 1936. do 1939. pokazala da je društvo slobodarskog, bezdržavnog komunizma moguće.

Kada nam neko kaže da je komunizam neostvariv i da su komunističke zemlje bile diktature, mi uvek ukazujemo na Špansku revoluciju kao primer istinskog komunizma, za razliku od socrealističkih zemalja koje su imale malo šta zajedničko sa revolucionarnom Španijom.

Zemljoradnički kolektivi u Aragonu, samoorganizovana industrija u Kataloniji, anarhističke narodne milicije koje su se na frontu borile protiv fašista i izjednačavanje prava žena i muškaraca u svim pogledima, uz temeljnu izgradnju novih, direktnodemokratskih društvenih struktura predstavlja najsvetliji primer u istoriji klasne borbe čovečanstva.

Iako je revolucija uništena, unutrašnjom izdajom autoritarnih komunista pod vođstvom Staljinove Kominterne, neutralnošću zapadnih „demokratija“ i vojnom podrškom nacističke Nemačke i

fašističke Italije, ona je za samo tri godine pokazala potencijal društvene promene koju anarhistička ideologija nosi sa sobom.

Mi anarhisti smo protiv svih političkih partija, državnih struktura i autoritarnih društvenih institucija. Istorija Španske revolucije je naša učiteljica koja nam je pokazala da je moguće izgraditi društvo istinske slobode i jednakosti, lišeno kapitalističkih odnosa moći i eksploatacije.

Za kraj ćemo citirati deo čuvenog intervjua anarhističkog revolucionara Buenaventure Durutija koji je dao na Aragonskom frontu:

„Mi znamo šta hoćemo. Nama ništa ne znači što negde u svetu postoji Sovjetski Savez, radi čijeg su mira radnici Nemačke i Kine žrtvovani fašistima od strane Staljina. Mi hoćemo revoluciju ovde u Španiji, sada, a ne možda posle sledećeg evropskog rata.“

„Mi zadajemo Hitleru i Musoliniju mnogo više briga sa našom revolucijom nego cela ruska Crvena armija. Mi postajemo primer za nemačku i italijansku radničku klasu kako da postupa sa fašizmom.“

Na šta se ubacio novinar Van Pasen: „Čak i ako pobedite sedećete na gomili ruševina.“

Duruti je odgovorio: “Ne smete zaboraviti da smo mi, radnici, ti koji su izgradili te palate i gradove, ovde u Španiji, u Americi, svuda. Mi, radnici, možemo sagraditi nove, da zauzmu njihovo mesto. Čak i bolje! Mi se ni najmanje ne plašimo ruševina. Mi ćemo naslediti zemlju, nema ni najmanje sumnje u to. Buržoazija može razoriti i razrušiti svoj svet pre nego što napusti istorijsku pozornicu. Mi nosimo novi svet ovde, u našim srcima. I taj svet raste iz minuta u minut.”